

Nr. 17

18. august 2024

84. árg.

Eitt undurfult bønarsvar

Fyri nógvum árum síðani var tað ein trúgvandi kona, sum átti trý børn, ein drong og tvær gentur. Henda konan vildi so fegin fáa sonin við sær á bíbliutíma, tað var hennara inniliga bøn og ynski, hóast tað ikki var vanligt at hava børn við á bíbliutíma.

Hon sigur so við hann: „Góði, kom á bíbliutíma við mammu.“

Hann hugsar seg um eina løtu, so sigur hann: „Ja, eg skal koma við teirri treyt, at vit fáa drekkamunn aftaná.“

„Ja, tað fáa vit,“ segði mamman. Men mamman visti, at tað fóru tey ikki at fáa, tí hetta var niðri í gamla Meinigheitshúsinum á Áarvegnum, og har var eingin køkur. Hon fekk ringa samvitsku av tí, at hon hevði logið fyri dronginum. Hon bað so inniliga Gud hjálpa sær.

So kom dagurin, tá ið bíbliutímin skuldi vera. Bæði fóru oman í Meinigheitshúsið. Mamman sat og bað so brennandi Gud hjálpa sær, tí hon stúrði fyri, hvat ið nú fór at henda, tá ið bíbliutímin var liðugur.

Tá reisir ein kona seg upp og sigur: „Í kvøld verður tað drekkamunnur.“ Tað hevur tað hvørki verið undan ella eftir hetta ávísa kvøldið. Søgan aftan fyri tað er, at tvær ungar gentur høvdu tosað um, at tað kundi verið hugnaligt við einum drekkamunni. Onnur fór so oman á Sjómansheimið og bar koppar og kaffi niðan í Meinigheitshúsið, ið er mestsum grannahús.

Drongurin setti seg niður og fór at eta hesa leskiligu kaku við góðum matarlysti, og mamman – ja, hon mátti bara undrast á Guds góðsku og trúfesti.

Effie Campbell.

Ein vitjan á sjúkrahúsinum

Eg fór út á Landssjúkrahúsið at vitja eina konu. Konan hevði sjálv ringt eftir mær. Hon sat á songarstokkinum, tá ið eg kom, og var rættiliga illa fyrri. Tað fyrsta, hon sigur við meg, er: „Góða, kanst tú ikki syngja ein sang fyrri mær!“

Handa spurningin havi eg ongantíð fingið áður, men eg svari: „Eg skal syngja fyra smá kór, sum vit plaga at syngja í Aglow, men tú skalt syngja við.“ Vit fara so at syngja heilt spakuliga, tí ein onnur kona, sum eisini er illa fyrri, liggur inni á somu stovu, og eg veit ikki, um henni dámar hetta. Men tað, sum hendir er, at henda konan tekur undir við okkum og syngur eisini. Tá ið vit eru lidnar, sigur henda konan: „Túsund takk fyrri. Hatta gjørdi mær soo gott. Hatta var ein sonn signing fyrri meg.“

Krossurin, krossurin,
øll mín æra veri,
til eg Tær í Himlinum,
betri prís fram beri.

.....

Og inntil tá, eg ferðist fram við gleði,
inntil tá, mín sál skal syngja glað,
inntil tann dag, tá Jesus kemur aftur,
inntil eg síggi ljósins Stað.

.....

Hann er nær, Hann er undurfult nær.
Er í Orði og Anda hjá tær.
Rætt nú trúarhond fram
og nem við tað Guds Lamb,
og tú skalt kenna,
at Jesus er nær.

.....

∴ Gud er mentur, Gud er mentur.
Eg veit, at Gud er mentur –
hann loysir bond og fangar fríar ger. ∴
∴ Tey deyvur hoyra, tey lamnu ganga,
tey blindu fáa sjón. ∴
Gud er mentur, Gud er mentur.
Eg veit, at Gud er mentur –
hann loysir bond og fangar fríar ger.

Effie Campbell.

Harri, nú tekur tú yvir

„Men trúgv er treyst í tí, sum vónað verður,
sannføring um teir lutir, sum ikki eru at síggja.“

Hebr. 11,1.

Ein maður, sum hevði verið í Kina og smuglað Bíbliur inn hagar, greiddi soleiðis frá:

„Eg hevði eina tasku, sum eg fylti við Bíblium. Tá ið eg kom til markið, sá eg tveir tollarar hinumegin. Tá segði eg hart fram fyri meg: „Harri, nú tekur tú yvir.“ Vit fingi so boð um at seta viðførið upp á eitt flutningsband. Har varð alt gjøgnumlýst, og tað sást skiliga á sjónvarpsskíggjanum, at taskan hjá mær var full av bókum.

Tollararnir tosaðu saman á enskum, so eg skilti, hvat ið teir søgdu. Teir tosaðu um mína tasku, at hon var full av bókum. Tá hendi tað lögna, at teir lótu meg fara, men steðgaðu manninum, sum stóð aftan fyri meg. Eg tók taskuna og fór gangandi avstað.

Akkurat tað sama upplivdi eg eina ferð afturat, tá ið eg aðru ferð fór um markið við fullari tasku við Bíblium. Eg segði hart fram fyri meg á føroyskum: „Harri, nú tekur tú yvir.“ So lótu teir meg fara, men steðgaðu manninum, ið stóð aftan fyri meg.“

Effie Campbell.

Heimsins týðningarmesta bók!

Tað virðismiklasta, tú kanst geva einum menniskja, er Bíblían! Guds orð er dýrabart. Tað finst einki, sum kann metast við virði á einari Bíbliu, tí tað er einasta bókin, sum gevur fólki lykilin til, hvussu tey kunnu verða frelst og fáa ævigt lív.

e.c. ums.

Gudloysingarnir siga: „Vit hava verið úti í himnarúmdini og uppi á mánanum og sóu ongan Gud.“ Men hvat hjálpir tað menniskjanum at hava verið uppi á mánanum? Gud sigur, at jørðin og mánin skulu ganga undir í eldi. Vendið tí um í dag! Enn verður náðin rætt okkum!

e.c. ums.

Móðir Theresa segði: Tað er tín ábyrgd til eina og hvørja tíð at SÍGGJA menniskjað, sum tú hevur framman fyri tær – ikki skararnir kring teg.

e.c. ums.

Eg eri lívsins breyð

Lag: Hin harða krossin til ta síðstu hvílu

„Eg eri lívsins breyð,“ so Jesus segði við mannamúgvuna, hann mettað hevði; tó mundu tey, sum tá hann hevði matað, ei hesi orð av Jesu munni fata.

At Jesus, sum slík undur kundi gera, hann vildu tey til teirra kong at verða, tí próvfast var, og tað fór ei at gretta, at hvønn ein fólksins tørv hann vildi metta.

Sum sálar breyð kom Jesus her til foldar til hesa oyðimørk, har maður moldar, og sálin doyri, um hon ei fær ta grøði: Guds halga orð til sína lívsins føði.

Og um vit ei Guds orð í vantrúgv gloyma, men tað í hjørtum várum trúfast goyma, tá ljóða lyfti Krists til mann og moyggja, at vit um ævir aldri skulu doyggja*.

Og Jesus sjálvur er við altarbordið, sum breyð og vín vit fáa lívsins orðið. Gud hjálpi oss hans ferðakost at njóta, so oljan ei á lampuni skal tróta**!

*Jóh. 8,51, **Matt.25,4.

P.J. Sigvardsen juni 2024

Sunnudagsblaðið er eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum. Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

25. aug.	Tekstur: Jóhs. 2,1–12	Bíbliuorð Matt. 19,26b
----------	------------------------------	-------------------------------

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Blaðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 18

1. september 2024

84. árg.

Ein stór uppliving

Hesa andakt hefur Adrian Johansen, trúboðari av Strondum, skrivað. Hon hefur staðið í bókini „Viðførið“, sum P/f Dagblaðið gav út:

Telefonin ringdi, og eg fekk eina heilsan frá einum góðum vini, sum lá sjúkur. Kona hansara segði, at maðurin fegin vildi hava meg at vitja seg, tí hann var so sjúkur. Hugsanir bylgdust í sinni mínum. 53 ára gamal og nívdur av krabbameini. „Hvat skal eg siga við ein deyðasjúkan mann?“ hugsaði eg.

Vit fóru avstað. Kona mín koyrir fyri meg, av tí at eg sjálvur eri sjúkur. Hann lá stillur í song síni, og fyrsta vit komu innum, sóu vit, at hann var deyðamerktur. Meðan vit sita hjá honum, siggja vit, at hann vil siga okkurt.

„Eg havi havt eina undurfulla uppliving,“ byrjaði hann. „Triðja jóladag misti eg vitið. Eg sá Jesus koma og taka meg. Hann kom í einari stórari eldsúlu. Klæði míni vórðu fullkomi-liga brend av mær, og eg varð latin í gyltan klædning og fekk nýggjar skógvar á føturnar.

Tá ið eg kom inn í Himmalin, kom pápi ímóti mær og beyð mær vælkomnum, og eg kendi aftur mong menniskju, sum vóru deyð í trúnni á Jesus Kristus. Tað var undurfagurt í Himli, og øll vóru glað. Men eg sá eisini menniskju verða koyrd út í eldhavið. Ein stórrur skari var savnaður um Jesus, og eg kendi meg so væl har, at tað kann ikki sigast við orðum.

Tá ið eg hevði verið í Himli eina løtu, kom Jesus til mín og segði: „Tú mást fara niður aftur á jørðina, tí har er nakað, tú skalt gera fyri meg. Ja, tú hefur eitt stórt verk at útinna.“

Eg gjörðist harmur, tí tað var so gott at vera í Himli. Men bráðliga lá eg aftur her í song míni, og eg liggi bara og bíði eftir, at Jesus kemur at taka meg heim til Himmals. Hann hevur tikið allan ótta frá mær. Nú er tað bara eitt, eg vil, og tað er at siga øllum menniskjum, ið eg komi í samband við: JESUS ER EIN VERULEIKI. Tí ræður um at taka ímóti innbjóðing hansara. Nú liggi eg og gleði meg til at koma heim til Himmals.“

Meðan eg siti har, fær myndin eitt størri samanhang, og eg hugsi við mær: Tú skalt skriva hetta niður. Við skrivimaskinu kanst tú rækka milliónir av menniskjum. Sjálvur eri eg seinastu tíðina tvær ferðir fluttur á sjúkrahús við ongum viti. Eg ivist einki í, at eg skuldi koma heimaftur, og at Ovi eina løtu skuldi uppliva Himmalin, fyri at vit skuldu rópa til onnur: JESUS KRISTUS ER EIN UNDURFULLUR VERULEIKI!

Nú fært tú, sum lesur hetta, kyndilin handaðan. Vilt tú handa hann víðari og rópa: JESUS ER EIN LIVANDI VERULEIKI? Skunda tær at gera upp, so tú, ið hetta lesur, kanst vera ferðabúgvín.

Adrian Johansen.

Mong høggin

Kent Morgan Johanssen er kendur úr Visjon Norge, har hann bæði syngur og spælir. Hann hevur útgivið fleiri flogur. Eitt kvøldið kom hann við vitnisburði sínum.

„Skriftin sigur, at tann, sum hevur vit til at gera gott, men ikki ger tað, skal fáa mong høggin. (Luk. 12,47–48). Og eg má siga, at eg havi fingið mong hogg; men eg var treiskur, so tað vardi leingi, áðrenn eg vendi um. Eg eri uppvaksin í einum kristnum heimi; men eg vildi fegin liva lívið. Pápi segði í heilum við meg, at eg mátti biðja um Guds vernd yvir lívi mínum.

Eitt kvøldið sat eg saman við nøkrum vinmonnum við køksborðið hjá okkum. Tá kom pápi inn og segði, at hann hevði biðið, og hann kendi skilliga í Andanum, at eg var í vanda, okkurt fór at henda. „Tú mást biðja Gud verja teg,“ segði hann. Vit flentu bara at honum.

Vit fóru so út. Vit vóru fleiri ungfólk, sum stúgvaðu okkum saman í ein bil, og so kappkoyrdu vit. Eg sat á baksetrinum. Bráðliga rópti hann, sum koyrði, navnið á Illamanni, tí hann kom til ein vegbug; men ferðin var ov nógv, hann fekk ikki snarað. Eg rópti navnið á Jesusi. Bilurin feyk inn í ein bergvegg

og síðani tvörtur um vegin og upp á mótsettu gongubreytina. Øll hava í dag mein av hasum ferðsluóhappinum. Gentan, sum sat undir liðini á mær, reyk út gjøgnum bakrútin og endaði niðri í einari urð. Hon er heilaskadd í dag.

Eg vendi ikki við, men helt á við mínum villa lívi í fleiri ár afturat. Fyrsta mai vóru vit fleiri, sum ætlaðu okkum á eitt ball. Pápi kom inn og segði við meg: „Nú havi eg aftur merkt hetta í Andanum, at tú ert í stórum vanda. Tú mást ikki fara á hatta ballið, hoyrir tú meg!!“

Men vit bara flentu at honum. Á ballinum hendi so tað, at ein drongur, sum var ávirkaður av alkoholi og rúsevnum, stakk ein knív inn í ryggin á mær. Knívurin kom inn millum rivjabeinini, og tað var um eitt hár gjørt, at lungað ikki punkteraði, søgdu læknarnir aftaná. Eg kendi ikki handa dringin og hevði einki inni við hann.

Eftir hesa hending fór eg at hugsa um lív mítt, tað var skitið og innantómt, og tá tók eg avgerðina at venda um, og tað havi eg ikki angrað.“

Effie Campbell umsetti.

Misskilt

Tað oysregnaði. Ein maður kom gangandi oman eftir eini gøtu. Tá sá hann eina sjáldsama sjón. Hann sá ein mann standa við ein húsavegg beint niðri undir einari takrennu, sum var brotin. Regnið fossaði niður á høvdið á manninum og víðari niður eftir kroppinum.

Hesin maðurin helt tað vera stak løgið og fór yvir til hin og spurdi: „Sig mær, hví stendur tú her? Tú ert jú á kroppi, so dýggjvátur.“

„Tað skal eg so væl siga tær,“ svaraði hin aftur, „tá ið eg var drongur, bað pápi meg fara eini ørindi fyri seg. Eg segði nei, tí regnið oysti niður eins og í dag. Tað var ikki av ongum, at pápi bað meg gera hetta fyri seg, tí hann var veikur. So mátti pápi fara sjálvur. Hann var so rennvátur, tá ið hann kom aftur. Hann fekk lungnabruna, legðist á songina og doyði. Tað var mín skyld, og eg havi øgiliga ringa samvitsku av hesum, og nú átaki eg mær av fríum vilja hesa revsingina fyri at skola hesa skuldina av mær.“

Maðurin kundi ikki fyrigeva sær sjálvum; men hann hevði púra misskilt støðuna, sum hann var komin í. Skriftin sigur:

„Um vit játta syndum okkara, tá er hann trúfastur og rættvísur, so at hann fyrigevur okkum syndirnar og reinsar okkum frá allari órættvísi. – Blóð Jesu, sonar hansara, reinsar okkum frá allari synd.“ (1. Jóh. 1,9&7). Ja, Jesus tók alt upp á seg, og hansara blóð reinsar okkum frá allari, allari synd, tá ið vit játta tær fyri honum. Jesu blóð reinsar so væl, at vit gerast hvítari enn snjó. (Sálm. 51,9). Hann hevur gjørt verkið fyri 2000 árum síðani, og hann sigur við teg: „So er tá nú eingin fordøming fyri tey, sum eru í Kristi Jesusi.“ (Róm. 8,1).

Effie Campbell.

Burturvilstu, komið heim

„Eg vil standa upp og fara til faðir mín...” Luk. 15,18.

Burturvilsti sonurin kravdi arvin, áðrenn hann var búgvin at brúka hann, og skjótt gjørdist greitt, at hetta var tað ringasta, sum kundi henda honum.

Í Luk. 15 leggur Jesus dent á, at hirðin fór út at leita eftir burturmista seyðinum, konan leitaði eftir burturmistu drakmuni, men eingin fór út at leita eftir burturvilsta soninum. Hann fór sjálvur avstað, hann var sjálvur upphavsmaður fyri sínari kreppu, hann einsamallur gekk í seg sjálvan, og tað var egna avgerð hansara at venda heim. Eingin ger tað fyri okkum. Vit mugu gera tað sjálv!

Gev tær far um, hvat hann sigur í vers 18:

- a) „Eg vil standa upp.“ Øll falla. Vinnararnir eru teir, sum koma upp á beinini aftur.
- b) „... og fara til faðir mín.“ Um tú ert móður av religión – royn so Jesus. Tú verður ikki vónsvikin av honum!
- c) „Eg vil siga við hann: „Faðir, eg havi syndað.“

Bið í dag og fá alt í rætt lag millum teg og tín himmalska Faðir.

„...et Ord til Dagen“ – Effie Campbell umsetti.

„Gud veitir teimum eyðmjúku náði.“ Ják. 4,6. Hetta lyftið er til tín.
e.c. ums.

SUNNUDAGSSKÚLIN

1. sept.	Tekstur: Mark. 10,46–52	Bíbliuorð: Mark. 10, 49b
8. sept.	Tekstur: Luk. 7,11–17	Bíbliuorð: Luk. 7,22b

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Blaðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74